Nr. 19. **1932.**

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 7. maja 1932 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenie władz.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 21 stycznia 1932 r.

w sprawie wykonania konwencji, dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r.

Art. 1. Orzeczenia zagraniczne o kosztach, wymienione w art. 18 konwencji, dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 126, poz. 735, będą w Polsce na obszarze, na którym obowiązuje procedura cywilna z 30 stycznia 1877 r., wykonywane przy zastosowaniu postanowień ustawy niniejszej.

Art. 2. 1) Uznanie zagranicznego orzeczenia o kosztach za wykonalne w Polsce następuje w drodze uchwały.

2) Do wydania takiej uchwały właściwy jest sąd grodzki, w którego okręgu zobowiązany do zwrotu kosztów ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, a w braku takiego sądu sąd grodzki, w którego okręgu znajduje się majątek zobowiązanego, albo w którego okręgu czynność egzekucyjna ma być wykonana.

Art. 3. 1) Jeżeli wniosek o uznanie wykonalności przedstawiono w drodze dyplomatycznej, sąd grodzki winien wypis swej uchwały, wydanej na ten wniosek, przesłać z urzędu Ministerstwa Sprawiedliwości; jeżeli wniosek uwzględniono, należy wypis uchwały zaopatrzeć w klauzulę wykonawczą.

2) W przypadkach, wspomnianych w art. 18 ust. 3 konwencji, należy uchwałę z urzędu doręczyć obu stronom.

Art. 4. 1) Na uchwały, odmawiające uznania orzeczenia zagranicznego za wykonalne służy zażalenie według §§ 568 do 571, 573 do 575 proc. cyw. Zażalenie takie przysługuje jeżeli wniosek przedstawiony był w drodze dyplomatycznej, prokuratorowi, a w przypadku, wspomnianym w art. 18 ust. 3 konwencji, wnioskodawcy.

2) Na uchwały, uwzględniające wniosek o uznanie orzeczenia zagranicznego za wykonalne, służy zobowiązanemu do zwrotu kosztów natychmiastowe zażalenie według §§ 568 do 575 i 577 proc. cyw.

Art. 5. Orzeczenia zagraniczne o kosztach, uznane za wykonalne w Polsce, ulegają wykonaniu na zasadzie przepisów procedury cywilnej; przepis § 798 proc. cyw. ma odpowiednie zastosowanie.

Art. 6. 1) Do wydawania w myśl art. 18 ust. 2 konwencji decyzyj, ustalających wysokość kosztów sądowych, które mają być zagranicą uznane za wykonalne, właściwy jest sąd, w którego postępowaniu wynikły koszty. Decyzje te zapadają na wniosek władzy właściwej do ściągania kosztów sądowych

2) Na takie decyzje służy natychmiastowe zażalenie według §§ 568 do 575 i 577 proc. cyw. Do zażalenia tego ma zastosowanie § 4 ust. 3 ustawy o kosztach sądowych z dnia 18 czerwca 1878r. Na decyzje, ustalające wysokość kosztów sądowych, wydane przez sąd apelacyjny, nie służy zażalenie

Art. 7. Minister Sprawiedliwości mocen jest w drodze rozporządzenia rozciągnąć zastosowanie niniejszej ustawy do umów i porozumień międzynarodowych, dotyczących wzajemnego wykonywania sądowych orzeczeń o kosztach.

Art. 8. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Sprawiedliwości: Czesław Michałowski

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. z dnia 23 lutego 1932 r. Nr. 13).

50.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 grudnia 1931 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy

o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101. poz. 771) zarządzam co następuje:
do art. 1 i 2.

§ 1. Określenie dochodu z tantjem, zawarte w art. 1 ustawy o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r. (art. 8 ust. 1). W związku z tem wszelkie wynagrodzenia nawet procentowe, wypłacone do dnia 31 grudnia 1931 r. włącznie, osobom biorącym czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa, a należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych, od których w ciągu 1931 r. przypadał do zapłaty państwowy podatek dochodowy według działu II ustawy należy uważać za uposażenia w rozumieniu art. 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411).
do art. 3.

§ 2. 1. Osoby, otrzymujące wynagrodzenie od różnych służbodawców, obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego uiścić różnicę pomiędzy podatkiem dochodowym od uposażeń, przypadającym do zapłaty według skali art. 111 ustawy o państwowym podatku dochodowym, od łącznego wynagrodzenia otrzymanego w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem, a sumą podatku potrąconego w ciągu ubiegłego roku przez poszczególnych służbodawców.

2. W czasie obowiązywania ustawy z dnia 22 października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 760) — obok różnicy w podatku dochodowym od uposażeń — obowiązane są wymienione wyżej osoby uiścić w myśl art. 2 i 3 powołanej wyżej ustawy różnicę, pomiędzy dodatkiem kryzysowym do państwowego podatku dochodowego, przypadającym do zapłaty według skali art. 2 ustawy od łącznego wynagrodzenia otrzymanego w ciągu ubiegłego roku od wszystkich służbodawców razem, a sumą dodatku kryzysowego, potrąconą w ciągu ubiegłego roku przez poszczególnych służbodawców.

3. Jeżeli ta sama osoba otrzymywała w ciągu ubiegłego roku wynagrodzenia podlegające kryzysowemu dodatkowi oraz wynagrodzenia nie podlegające temu dodatkowi, wówczas dla obliczenia różnicy w państwowym podatku dochodowym miarodajną jest ogólna suma wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku: natomiast dla obliczenia różnicy w dodatku kryzysowym miarodajną jest suma wynagrodzeń podlegających dodatkowi kryzysowemu. Od wynagrodzeń niepodlegających kryzysowemu dodatkowi należy posiłkowo tylko obliczyć podatek celem pobrania różnicy w 10 proc. dodatku, opłacanym w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10 proc. dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82). Ciąg dalszy nastąpi.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 6 lutego Nr. 8 rok 1932)
(Ogłosz. w G. U. nr. 48 z dnia 28. XI. 1931 r.)

WYDZIAŁ POWIATOWY
KATOWICE.
L. dz. O- 560/32 P

Sprostowanie.

W dodatku do Nr. 32 Gazety Urzędowej Powiatu Katowickiego z dnia 8 sierpnia 1931 r. zawierającym „Statut Powiatowego Sądu Przemysłowego w Katowicach" prostuje się następujące błędy drukarskie:

I. w §-ie 6 ustęp 1 winno brzmieć (zamiast: ukończyła 25 lat życia)

„ukończyła 30 lat życia".

II. w §-ie 14 zdanie końcowe winno brzmieć: (zamiast: do Wydziału Wyborczego)

„od Wydziału Wyborczego".

III. w §-ie 27 ustęp 1 winno brzmieć: (zamiast: są obowiązani)

„są zobowiązani"

zaś w ustępie końcowym tegóż §-u (zamiast o każdej zmianie swego mieszkania)

„o każdej zmianie swego zamieszkania"

IV. w §-ie 43 ustęp 1 winno brzmieć:

„osobny Urząd pojednawczy"

zaś w ustępie 6 tegóż §-u po słowach Urząd pojednawczy „**jest on i w tych sprawach kompetentny** w §-fie 52 winno brzmieć: (zamiast: § 117 ustawy powiatowej).

„ § 177 ustawy powiatowej"

Katowice, dnia 22 kwietnia 1932 r.

Prezes
Dr. Seidler.

147.

WYKŁADNIA

Ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. DURP. Nr 98, poz. 570).
r w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

335. (art. 58). W związku z wykładnią Nr. 318, ogłoszoną w N-rze 26 Dziennika Urzędowego pod poz. 382, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że Najwyższy Trybunał Administracyjny wyrokiem z dnia 11 września 1931 r. L. Rej. 4637/29 orzekł, iż zasady, ustalone w wyroku z dnia 18 kwietnia 1931 r. L. Rej. 2033/28, a tyczące się obszaru, stanowiącego kryterjum zastosowania stawki ulgowej w wysokości 1 %, przewidzianej w zdaniu pierwszem ustępu trzeciego art. 58 u. o. s., mają zastosowanie w szczególności też do „gospodarstw wzorowych" (art. 60, ustępy 2—4 ustawy z dnia 28-go grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z r. 1926).

Najwyższy Trybunał Administracyjny umotywował powyższą tezę w szczególności tem, że w myśl powołanego ustępu 2 art. 60 ustawy o wykonaniu reformy rolnej „gospodarstwo wzorowe" stanowi „wolny od parcelacji obszar", że zatem do „gospodarstwa wzorowego" nie może mieć zastosowania powołany ustęp trzeci art. 58 u. o. s., — „który ma na myśli przejście własności „przy parcelacji", to znaczy obszaru, podlegającego parcelacji".

Najwyższy Trybunał Administracyjny zaznaczył też, że przy rozstrzyganiu kwestji wysokości opłaty stemplowej od sprzedaży „gospodarstwa wzorowego" nie ma zastosowania § 14 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 390).
(L. D. V. 3832/6/32).

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 1 marca 1932 r. Nr. 6)

333 (art. 130). W myśl art. 130 u. o. s. pismo stwierdzające umowę o wspólność majątkową małżeńską, podlega opłacie w wysokości 1 proc. od wartości poddanego wspólności majątku po potrąceniu długów, majątek ten obciążających.

Celem zastosowania przytoczonego przepisu należy przez „długi" rozumieć również zobowiązania do świadczeń perjodycznych, istniejące w dniu zawarcia umowy o wspólność majątkową, a opierające się na tytule prawnym, który powstał przed zawarciem owej umowy. Teza ta ma więc zastosowanie np. w przypadku, podanym w wykładni Nr. 214 tj. w razie zawarcia umowy o wspólność majątkową małżeńską bezpośrednio po zawarciu umowy, na mocy której ktoś narzeczonemu lub narzeczonej darował nieruchomość, jeżeli darujący zastrzegł dla siebie dożywotnie świadczenia perjodyczne (alimenty).

W przypadku, wymienionym przykładowo w ustępie poprzednim, obliczenie wartości zobowiązania perjodycznego (celem ustalenia wysokości długów, które w myśl art. 130 mają być potrącone) następuje według zasad art. 10 u. o. s., a nie mają zastosowania odnośne zasady, tyczące się podatku od darowizn. Jak już bowiem Ministerstwo Skarbu wyjaśniło w wykładni Nr. 214 objęte tym samym dokumentem: umowa darowizny i umowa o wspólność majątkową małżeńską są to dwie umowy zupełnie odrębne, złączone w sposób bardzo luźny przez napisanie na tym samym papierze, wobec czego niema mowy o jakiemkolwiek wzajemnem oddziaływaniu na siebie tych dwóch umów zakresie wymiaru danin publicznych (L. D. V. 6514/6/31.

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 21 stycznia 1932 r. Nr. 2)

---

337. (Art. 52, 58, 131 i 132). W przypadku konkretnym zostały sporządzone następujące dwa pisma: 1) akt licytacyjnej sprzedaży nieruchomości, należącej (w częściach idealnych) do osób A, B i C, która to sprzedaż odbyła się celem zniesienia wspólności; według tego aktu nieruchomość nabył jeden ze współwłaścicieli, a mianowicie A, 2) akt notarjalny, na mocy którego nabywca (A) swoje prawa, nabyte przez zaofiarowanie najwyższej ceny na licytacji, sprzedał osobie B, (która, jak wyżej stwierdzono, była do dnia licytacji właścicielem idealnej części danej nieruchomości).

Do aktu, wymienionego pod 1), mają zastosowanie art. 131 i 132 u. o. s.

Natomiast powołane dwa artykuły nie mają zastosowania do aktu notarjalnego, wymienionego pod 2). Akt ten ma być traktowany tak samo, jakby była traktowana umowa o przelew prawa, wynikającego z aktu licytacji, zawarta pomiędzy osobą A a osobą N, która nigdy nie miała żadnego udziału w danej nieruchomości. Ten akt notarjalny zatem podlega zasadniczo opłacie w wysokości 4 proc., przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58 u. o. s. Jeżeli jednak akt ten został sporządzony w ciągu trzech tygodni po licytacji, to podlega opłacie w wysokości 0,2 proc., przewidzianej w ustępie przedostatnim art. 58. Za podstawę wymiaru do aktu, wymienionego pod 2) (w wysokości 4 proc. względnie 0,2 proc.) ma być wzięta wartość brutto całej nieruchomości.

Sporządzenie aktu, wymienionego pod 2), nie ma żadnego wpływu na wysokość opłaty od aktu, wymienionego pod 1); ta opłata ma być tak obliczona, jak gdyby akt wymieniony pod 2), wcale nie został sporządzony. Jeżeli np. A był właścicielem 1/8 części danej nieruchomości, B zaś właścicielem 4/8 części owej nieruchomości, to opłata od aktu, wymienionego pod 1), wynosi 4 proc. od 7/8 części wartości brutto, t. j. od różnicy między tem, co osoba A nabyła drogą licytacji a tem, co miała przed licytacją. (Byłoby błędnem wzięcie za podstawę wymiaru opłaty od podziału wspólności jedynie 4/8 części, t. j. różnicy między tem, co osoba B ma na podstawie umowy, wymienionej pod 2, a tem co miała przed licytacją). (L. D. V. 4619/6/31).

(Przedruk z Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 21 marca 1932 r. Nr. 8)

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8.